

Một ngày xuân nắng ấm đẹp trời, chim hót líu lo, nước chảy róc rách, Tommy và Annika chạy như bay sang Biệt thự Bát Nháo. Tommy mang theo một viên đường cho ngựa của Pippi và hai anh em dừng lại bên hiên nhà, vỗ về vuốt ve chú ngựa trước khi đi vào nhà tìm Pippi.

Pippi đang nằm ngủ trên giường. Cô bé kê chân trên gối và trùm chăn kín đầu. Cô luôn ngủ như vậy. Annika kéo nhẹ ngón chân cái của Pippi và nói: “Pippi ơi, dậy đi!”

Ngài Nilsson - chú khỉ tinh quái - đã thức dậy từ lâu và đang ngồi vắt vẻo trên đèn treo trần. Một lát sau, Pippi cựa mình và thò đầu ra khỏi chăn, chỉ thấy một màu tóc đỏ. Mắt cô bé mở to, miệng thì cười toe toét.

“Này, có phải hai cậu cấu ngón chân tớ không? Tớ nằm mơ là bố tớ kiểm tra xem tớ có bị chai chân không.”

Pippi ngồi trên cạnh giường và xỏ tất, một chiếc màu vàng và một chiếc màu đen.

“Chắc là không đâu, chai chân làm sao được, chùng nào tớ còn đi đôi giày này,” Pippi nói rồi xỏ chân vào đôi giày màu đen to tướng, rộng gấp đôi chân của cô bé.

“Pippi ơi, hôm nay bọn mình làm gì đây? Annika và tớ được nghỉ học,” Tommy hỏi.

“Ôi chà, để tớ nghĩ đã,” cô bé đáp. “Nhảy múa quanh cây thông thì không được, vì mình chơi xong trò đó từ ba tháng trước rồi. Nếu không, ta có thể chạy trên băng cả buổi sáng. Đi đào vàng chắc cũng rất vui, nhưng cũng không được, vì mình chẳng biết chỗ nào có vàng. Phần lớn vàng nằm ở Alaska, mà chỗ đó thì bọn mình không thể đến được nếu không phải là thợ đào vàng. Thôi, ta phải kiếm trò gì khác.”

“Đúng rồi, trò gì vui vui ấy,” Annika hào hứng.

Pippi tết hai bím tóc chặt cứng khiến hai bím tóc dựng ngược cả lên. Cô bé lại nghĩ ngợi một hồi.

“Hay bọn mình đi vào thị trấn mua sắm đi?” Cuối cùng cô bé nói.

“Nhưng bọn tớ không có tiền,” Tommy đáp.

“Tớ có,” Pippi nói. Để chứng minh, cô bé đi lấy cái túi đầy tiền vàng cho hai bạn xem. Pippi bốc đầy một nắm tay và nhét một vốc tiền vàng vào túi trong tạp dề ở giữa bụng.

“Giờ mà mình đội cái mũ nữa là sẵn sàng đi lên phố,” cô bé nói.

Nhưng Pippi chẳng thấy tăm hơi cái mũ đâu. Cô bé tìm trong thùng đựng củi trước tiên, lạ lùng làm sao là không thấy mũ trong đó. Rồi cô bé tìm trong hộp bánh mì nhưng trong hộp chỉ có mỗi một sợi dây, một cái đồng hồ báo thức hỏng và một miếng bánh mì sấy khô. Cuối cùng cô bé tìm trên giá mũ, nhưng trên đó chẳng có gì ngoài một cái chảo, một cái tuốc nơ vít và một miếng pho mát.

“Mọi thứ chả có trật tự gì cả. Không thể nào tìm thấy cái gì hết,” Pippi ngao ngán nói. “Trừ miếng pho mát tớ đi tìm bao lâu nay, thật may là hôm nay đã tìm thấy.”

“Ê, mũ ơi!” Pippi hét lên. “Mi có muốn đi mua sắm không đây? Nếu không ra ngay lập tức thì ở nhà nhé!”

Không có cái mũ nào xuất hiện.

“Đành vậy, tự trách mình mũ nhé, thật ngốc quá thể. Nhưng ta không muốn nghe lời than phiền khi ta về nhà đâu nhé,” cô bé nghiêm giọng.

Chẳng mấy chốc, người ta đã thấy ba bạn nhỏ tung tăng trên đường đi lên phố - Tommy, Annika và Pippi với Ngài Nilsson trên vai. Trời xanh, nắng ấm và ba bạn nhỏ rất vui. Nước chảy rí rách trong rãnh nước bên vệ đường. Rãnh nước khá sâu và nhiều nước.

“Tớ thích rãnh nước,” Pippi nói và bước thẳng xuống rãnh không một chút đắn đo. Nước ngập đến đầu gối và khi cô bé nghịch ngợm nhảy lên nhảy xuống thì nước bắn cả lên người Tommy và Annika.

“Tớ chơi trò tớ là cái thuyền,” Pippi rẽ nước tiến lên phía trước.

Đúng lúc đó cô bé vấp ngã và chìm xuống nước.

“Nói đúng hơn thì tớ là tàu ngầm,” cô bé thản nhiên nói khi vừa nhô đầu lên khỏi mặt nước.

“Ôi không, Pippi ơi, cậu ướt hết cả rồi kìa,” Annika lo lắng.

“Uớt thì sao?” Pippi hỏi lại. “Ai nói trẻ con thì phải khô ráo? Tớ nghe nói gió lạnh làm người ta khoẻ mạnh đấy. Chỉ ở đất nước này mới có chuyện trẻ con không được đi trong rãnh nước thôi. Ở Mĩ, rãnh nước nào cũng đầy trẻ con, nhiều đến mức không có chỗ cho nước nữa cơ. Quanh năm suốt tháng đều thế cả. Mùa đông thì tất nhiên là nước bị đóng băng, bọn trẻ con chỉ thò được mỗi cái đầu lên khỏi mặt băng. Các bà mẹ phải mang theo súp và thịt viên đến vì các con không về nhà ăn tối được. Nhưng mà bọn nó khoẻ như hạt dẻ là điều chắc chắn!”

Thị trấn nhỏ nhìn thật xinh xắn trong ánh nắng mùa xuân. Những con phố hẹp, rải đá tròn, uốn lượn quanh các dãy nhà. Góc vườn nho nhỏ nào cũng đầy hoa giọt tuyết và hoa nghệ tây đang đua nhau nở.

Trong trung tâm thị trấn có rất nhiều cửa hàng. Người ta đi lại nườm nượp ở trung tâm trong một ngày xuân đẹp trời thế này. Cửa ra vào của các cửa hàng cứ đóng mở liên tục, tiếng chuông treo ngân vang không dứt. Giỏ đi chợ trên tay các bà các cô đựng đầy đồ, nào cà phê, nào đường, nào xà phòng, nào bơ. Nhiều trẻ con trong phố cũng ra ngoài đi mua viên kẹo caramen hay hộp kẹo cao su. Nhưng chẳng bạn nào có tiền nên đành đứng ngoài cửa hàng và nhìn những thức đồ ngon ngọt qua cửa kính, trông thật tội nghiệp.

Khi mặt trời toả nắng rực rỡ và ấm áp nhất, có ba bạn nhỏ xuất hiện trên phố Lớn. Đó chính là Tommy, Annika và Pippi. Pippi thì ướt lướt thướt nên để lại một vệt nước dài sau mỗi bước đi.

“Chúng mình mới hạnh phúc làm sao,” Annika nói. “Nhìn xem bao nhiêu là cửa hàng kìa, và chúng mình có một túi áo tạp dề đầy tiền vàng nữa.”

